ZLATÝ PLAMEN

KAROLINA FRANCOVÁ

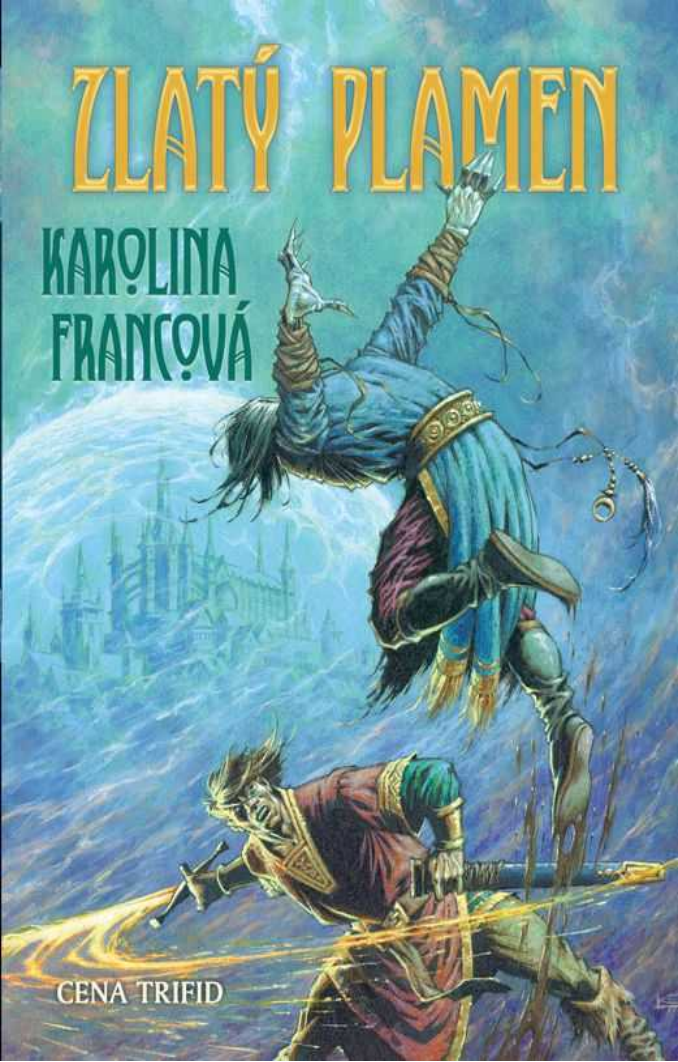

CENA TRIFID

TRIFID

Karolina Francová
Zlatý plamen

Copyright © Karolina Francová, 2011
Cover © Lubomír Kupčík, 2011
© Stanislav Juhaňák - Triton, 2011

ISBN 978-80-7387-237-3

Stanislav Juhaňák – Triton, Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
www.triton-books.cz

ZLATÝ PLAMEN

KAROLINA FRANCOVÁ

Stanislav Juhaňák – TRITON
Praha / Kroměříž

Staré náhrobky a mohyly se vyskytují všude. I tam, kde dnes zraje pšenice, ležela kdys mrtvá těla, vozy, jež jedou po cestě, ve skutečnosti rachotí po žebrech padlých, a městská radnice se tyčí nad hroby zemřelých při dávném moru. Dokonce i v nejhlubším pralese, kam je stěží proniknout i zkušenému lovci, se nacházejí prastará pohřebiště. Smrt je stejně všudypřítomná jako život, pouze ji přes něj občas bývá méně vidět. Všechna ta místa smrti spojuje skutečnost, že na nich život končí, a přece právě na jednom z nich čísi život začal…

Lela Arleovna:
Tři eseje o všudypřítomném – Smrt

Kapitola 1.

Zlatý plamen

Na severovýchodě Bardenského pralesa leží nízký kopec, porostlý suchou žlutou travou, a jen podle nahrubo opracovaného kamene, jenž střeží vstup, lze poznat, že se uvnitř skrývá hrobka. Lidé na to místo zabloudí pouze zřídka, neboť všude kolem se rozkládá pravá neprostupná houština. Vlastně jen málokdo má vůbec tušení, že mezi hustými trnitými keři, spadanými, napůl ztrouchnivělými kmeny stromů, hromadami zetlelého listí a pod baldachýnem rozložitých zelených korun je možné objevit takovou holinu.

Pod povrchem se nachází pohřební komora ve tvaru vejce a v ní deset katafalků z mramoru. Na víkách jsou vytesány podoby jejich věčných obyvatel a v hlavách jim stojí v kamenných stojanech upevněné praporce z pomalu se rozpadající látky. Na praporcích jsou vyšité barevné znaky dávno vymřelých rodů. Celá staletí na vydlážděnou zem sedal prach a ticho nenarušil sebemenší zvuk. Ti mrtví nespali, neodpočívali, jak se říká, oni prostě již nebyli. Tak nač ta vzletná přirovnání, nač to lhaní? Smrt není spánek, není to příjemný odpočinek, není to něco, je to nic.

Sedmý den po podzimní rovnodennosti se však v hrobce kdosi probudil a ticho porušil.

Procitl v naprosté temnotě, ale nijak ho to nevyděsilo. Chvíli prostě jen klidně ležel a nehýbal se. Pak opatrně sáhl vedle sebe a vydal se na průzkum konečky prstů. Nahmatal něco hladkého a podlouhlého, a výš, hned vedle své hlavy, kulatý předmět s několika děrami. Pozvedl paže nad sebe a narazil na překážku, další zábrany ležely sotva půl lokte od něj nalevo i napravo. Nacházel se v poměrně malém a uzavřeném prostoru. Zapřel se oběma dlaněmi do desky nad sebou a zatlačil. Pohnula se. Zatlačil tedy víc; vzápětí se svezla stranou a s rachotem spadla někam dolů. Světlo se neobjevilo, ale mohl se posadit.

Vstal a opatrně vystoupil ze svého úkrytu. Shora k němu pronikal slabý paprsek světla, a tak na nic nečekal a vydal se po několika schodech k němu. Došel ke škvíře mezi stěnou a kamenem, který zakrýval otvor v ní. Zachytil kámen prsty a pokusil se ho odvalit, ale to bylo nad síly jediného muže. Obrátil se tedy zpět, aby se poohlédl po něčem, čím by si vypomohl. A tehdy v nezřetelném světle poprvé spatřil náhrobky, včetně toho, z nějž před chvílí sám vystoupil.

Poprvé mu hlavou bleskla otázka, co tam vlastně dělá a kdo ho zaživa pohřbil mezi mrtvými. Tu však vzápětí následoval mnohem zásadnější zmatek. S narůstající panikou si totiž uvědomil, že si nepamatuje vůbec nic. Nejenže neměl nejmenší představu, jak se dostal do hrobky, ale nevzpomínal si ani, odkud pochází, kdo je, a dokonce neznal ani své jméno. Prázdnota v jeho mysli byla tak dokonalá, že kdyby neviděl vlastní tělo a nemohl se ho dotknout, nemusel dost dobře vůbec existovat.

Přejel si dlaní po tváři, na krátkou chvíli sevřel v hrsti vlasy a podíval se na své ruce, jako by hledal jistotu. Neznal je. Nepoznával svůj oděv, netušil, kde ho koupil

a jak dlouho ho nosil či jestli jej dostal od někoho darem. Ba co hůř, nepoznával ani šperk, který mu pokrýval prsty a hřbet pravé ruky, a aspoň na ten by si snad vzpomenout měl. Oděv lidé nosili z nutnosti, ale šperky kvůli vztahům či pocitům, kvůli vzpomínkám. Zlaté pásky, které mu ke hřbetu ruky a k zápěstí pevně poutaly tenkou destičku z jantaru, mu měly něco nebo někoho připomínat. A on si to nepamatoval. Nepamatoval.

V danou chvíli ho zatarasený východ přestal zajímat. Někde tam přece muselo být cosi, co by mu pomohlo zjistit něco o něm.

Vrátil se zpět k otevřenému náhrobku. Možná ho dovnitř zavřeli s něčím, co mu patřilo. Nepochyboval, že ho museli uvěznit násilím či lstí. Nikdo s trochou zdravého rozumu by si takové místo na nocleh nevybral dobrovolně. Jakýsi tichý hlásek v jeho nitru však nesměle šeptal: *A jak si můžeš být jistý, že máš zdravý rozum? Třeba jsi ho dávno pozbyl. Třeba jsi sem opravdu přišel sám – v záchvatu šílenství.*

Pečlivě prohlédl každičkou píď vnitřku, ale kromě starých kostí, lebky s prázdnými očními důlky, zvetšelých hadrů a zrezlých zbraní nenašel nic, co by mu mohlo napovědět. Vzhlédl k praporci mrtvého. Pod žlutým kalichem v kruhu na něm stála slova: JANNI – ZLATÝ PLAMEN. Získal tak aspoň něco – jméno. Tomu mrtvému totiž určitě chybět nebude. Pak si kromě jména přivlastnil i železnou násadu praporce, s její pomocí odvalil kámen od vchodu a vyšel na slunce.

Les se táhl na všechny strany a konec nebylo vidět. Nevěděl-li, odkud pochází, těžko se mohl správně rozhodnout, na jakou stranu se má vydat, aby se vrátil domů. Posadil se před vstupem do hrobky na zem a nerozhodně se rozhlížel. Snad to bylo znamení, že právě

v tu chvíli paprsky ranního slunce dopadly na kámen na jeho ruce a vystřelily západním směrem. A i kdyby to znamení nebylo, tento směr byl stejně dobrý jako každý jiný, a tak seběhl dolů z vyvýšeniny a ponořil se do hustého podrostu.

V neschůdném terénu se mu nešlo nijak dobře. Měkká půda mu klouzala pod nohama, trní mu poničilo oděv a na pokožce zanechalo hluboké škrábance, spadané kmeny stromů, balvany a potoky mu křížily cestu. Pokračoval jen pomalu, ale šel bez přestávky pořád dál, i když se k večeru zatáhlo a začalo pršet. Až noc mu znemožnila pokračovat, ve tmě neviděl na krok. Zastavil se, kde zrovna byl, schoulil se na zemi a čekal na rozednění.

Celou dlouhou noc hleděl na temné větve, které se potýkaly s větrem a sténaly, a snažil se vzpomenout si, aby věděl co dál, ale to mu místo vzpomínek přineslo jen narůstající zneklidnění. Když konečně vyšlo slunce, s úlevou se zvedl a smetl z pláště staré listí a mokrou hlínu. Jakmile však vykročil k houští, aby pokračoval v cestě, větve se samy od sebe rozhrnuly a před ním stanul neznámý muž. Vůbec ho neslyšel přicházet, tak tiše se pohyboval, ale ten druhý byl překvapený úplně stejně.

„U všech rohatejch," vykřikl neznámý a vytasil dlouhý nůž. Z jeho tváře nebylo vidět skoro nic, dlouhé a zcuchané vlasy měl jen nedbale svázané kusem provázku a na bradě se ježil dlouhý vous. Byl oděný do kůže a hnědozeleného plátna, takže se mezi stromy skoro ztrácel. Přes rameno měl na popruhu přehozenou kuši a balík kožešin. Pak ale jeho pohled sklouzl na Janniho ruku a napětí se vytratilo. „Tys mě teda vyděsil. Skováváš se tady, co? No, já vlastně taky. Co seš zač?"

„Jmenuji se Janni," odpověděl, a cizí jméno mu přes rty přešlo tak hladce, jako by bylo jeho vlastní.

„Takovejch je," ušklíbl se zarostlý chlap. „Janni vodkaď?"

„Z Velkého Újezdu," lhal Janni bez zachvění. Nedokázal si vzpomenout na žádné existující město nebo vesnici, ale doufal, že zvolil natolik obecné pojmenování, že to neznámého nezarazí. Pak položil vlastní otázku, aby předešel té další jeho. „A kdo jsi ty?"

„Já jsem Kemes Lovec, určitě si vo mně už slyšel."

„Myslím, že ne," odpověděl. Lovec ho převyšoval skoro o hlavu a Janni netušil, jestli je to tím, že on sám je tak malého vzrůstu, nebo je Kemes prostě přerostlý.

„Bohové!" zvolal muž. „A vodkaď si spadl?! Z měsíce?"

„Třeba jen nejsi tak slavný, jak si namlouváš," opáčil Janni.

„Ty velkohubej fakane!" vykřikl muž, ale bylo znát, že se vlastně nezlobí, spíš vypadal pobaveně. Jako by si byl jistý, že ho Janni jen popichuje a ve skutečnosti jeho jméno i pověst dobře zná. „Proč bych se teda jinak ukrejval v lesích, kdyby každej v týdle zemi neznal vrchního lovčího Maretty Moudrý, největší vědmy všech dob, budiž jí země lehká? Kdyby mě Modrásci dopadli, hnedka bysem měl vo zábavu postaráno."

„A to nemáš strach, že já k nim také patřím?" ušklíbl se Janni. Co se jeho týkalo, mohla to totiž být docela dobře pravda. O svém původu nevěděl vůbec nic.

„Tak za prvně, ty smrade, i kdybys k nim patřil, co bys mi asi tak mohl, co?!" vrátil mu to muž. „A za druhý, dyž se tak dívám na tvoji pravačku, řekl bych, že máš mnohem lepčí důvody se tady skovávat než já. Nejsem padlej na hlavu, ne? Kdy přijala tvoji přísahu?"

Janni udiveně pohlédl na svůj šperk. „Máš na mysli tohle?“ odvětil ledabyle.

„To si piš, že to mám na mysli. Moc vás po masakru v Tolevě nezůstalo, co? Slyšel sem, že si s váma Modrásci kapku pohráli, než to skoncovali. Jo, politika, to je sakra hnusná sviňárna, to jo. Jak ses z toho dostal?“

„Zrovna jsem byl na cestách,“ odpověděl Janni opatrně. Potřeboval se dozvědět, na co muž naráží, ale nepřipadalo mu moudré vyptávat se příliš okatě.

„Tak tomu se říká parádní klika,“ kývl chlápek hlavou. „A kam máš namířeno?“

„A kam ty?“ rozhodl se Janni znovu vyhnout odpovědi, kterou neměl.

„Chápu, ve tvý pozici je asi úplně jedno, kam zalezeš. Já mám kousek vodsaď nějaký zařizování, tak poď klidně se mnou. Nemyslim, že bysme tady na ty parchanty narazili, tohle je pro ně přece jen trošku moc velká divočina, ale i tak ve dvouch budeme mít lepčí šance.“

„Dobrá tedy,“ přikývl Janni, i když lovčí zvolil směr, odkud přišel. Nebylo rozumné vydávat se mezi lidi dřív, než zjistí, co je vlastně zač, a to tím spíš, že mu podle Kemesových slov hrozilo nebezpečí.

„Potkal jsi někde někoho se stejným znamením?“ navázal po chvíli opět rozhovor.

„To esli jako přežil eště někdo kromě tebe?“ přeložil si pro sebe jeho otázku lovec.

„Tak nějak,“ přikývl.

„Tak to já nevim,“ pokrčil Kemes rameny. „To ti vopravdu nepovim. Snad i jo, ale podle mě se skovávaj stejně jako ty. Běhat s touhle věcičkou po světě není zrovna bezpečný. Možná by sis to měl sundat.“

To byl dobrý nápad, ale Janni kdovíproč pocítil k něčemu takovému odpor. Nechtěl to udělat, v jeho minu-

losti pro to musel být nějaký důvod, ale takhle mu zůstal pouhý pocit, že raději bude nosit celý život rukavice a riskovat, než aby se jantarové destičky zbavil.

„To nejde, přísahal jsem," vydechl tiše.

„Ste blázni, všichni. Jako byste neviděli, že je všecko ztracený," mínil Lovec. „Starý pořádky se vrátily a bez Maretty a krále už neni nikdo, kdo by dokázal věcma pohnout."

Janni se nepřel. Neznal staré ani nové pořádky, neznal krále a nevěděl nic o Marettě Moudré či Modráscích. Těžko tedy mohl posoudit, jestli je skutečně blázen či nikoliv.

Brzo bylo jasné, že skutečně krok za krokem kopírují cestu, po níž přišel.

„Co máš na zařizování?" zeptal se po chvíli.

„Ále, kousek vodsaď je starý pohřebiště," mávl rukou Kemes. „Musim tam něco vyzvednout."

„Něco nebo někoho?" nadhodil Janni.

„Tak to mi nepověděla," pokrčil rameny Kemes. „Prej mám hledat a všecko mi bude jasný. Vrána jedna stará. Nechápu, proč všecky tydle učenci tak zbožňujou hádanky. Hele, proč prostě neřeknou *vodevři hrob a vezmi z něj pohár* nebo tak něco. Se klidně vsadim, že až tam dorazim, nic mi jasný nebude."

„Tak proč se tam vůbec obtěžuješ?" zajímal se Janni.

„Tak to zase prrr…" zahučel lovec. „To, že sem jí nesložil přísahu jako ty, eště neznamená, že bych pro ni neudělal, co sem jí na vočích viděl! Vona Maretta měla na svůj věk pěkný voči, to se zas musí nechat."

Jannimu začínalo být víc než jen jasné, že jeho a lovce něco spojuje. Měl šperk, který ho prozrazoval jako stoupence Maretty Moudré, a její lovčí směřoval na místo, kde se probral z bezvědomí. Jen jedna věc mu do

toho nezapadala. Měl-li lovec skutečně vyzvednout právě jeho, o den se opozdil.

„A nejdeš takhle náhodou pozdě?“ zeptal se.

„No jo, kapku sem se zdržel, měl sem tam bejt už vo rovnodennosti,“ připustil Kemes a mrkl na něj. „To víš, chlap jako já má svý potřeby. A mně sladká Nel slíbila, že za kožešinu z horskýho medvěda na mě bude milá. Když sem narazil na stopu, nechtěl sem si nechat ujít příležitost. Jenže ten starej mrzout mi vždycky někde vyklouz. Ale teď už mám, co potřebuju.“ Kemes si významně na rameni nadhodil jeden z balíků.

„Jenže na pohřebišti už nenajdeš, co ti tam Maretta uložila hledat,“ opáčil Janni a hlavou mu letělo: *Měl mě vyzvednout před týdnem. Jak dlouho jsem tam u všech bohů spal?*

Kemes se zastavil v půli kroku a nedůvěřivě se na něj podíval.

„Měl ses tam zřejmě sejít se mnou,“ dokončil Janni.

„A proč bych ti to měl věřit?“

Janni pokrčil rameny: „To nevím. Abych řekl pravdu, nic si nepamatuji. Procitl jsem v hrobce včera za úsvitu. Můžu jen hádat, ale myslím si, že jsem se tam ukryl z Marettina příkazu a tys mě měl probudit a osvobodit.“

„Vymejšlíš si,“ zavrčel lovec.

„A jaký bych k tomu asi tak mohl mít důvod?“

„To nevim, ale zjistim si to,“ odvětil Kemes a popadl ho za paži. „Hezky pudeš se mnou.“

„Půjdu i bez toho, abys mě za sebou vláčel,“ vytrhl se mu Janni.

„Tak dobrá,“ zavrčel lovec. „Ale nemysli si, že mi zdrhneš. I když na to nevypadám, kliďánko uštvu i jelena.“

„Jistě jsi rychlejší než vítr,“ neodpustil si Janni.

„Když si vo to tak pěkně řikáš, vyřešíme to hnedka teďka," naštval se Kemes. „Ty hadry dolu."

„Cože?" naklonil Janni hlavu k rameni.

„Je mi uplně jedno, kam si dal, cos ukrad v tý hrobce, přede mnou to neskováš!"

Ještě ani nedomluvil a už odhodil své balíky a pokusil se Janniho chytit. Ten uhnul a pak ještě jednou. Kemes to zkusil znovu a znovu neuspěl. Jannimu mu to náhle přišlo k smíchu a neudržel se.

„Tak jelena jsi říkal?"

Kemes se zastavil a vzteky zbrunátněl v obličeji. Pak jediným rychlým pohybem strhl ze zad kuši a natáhl ji. Než se Janni nadál, mířil na něj ze vzdálenosti sotva dvou sáhů ostrý hrot. Kemes musel zasáhnout, i kdyby byl slepý, a to on nebyl.

„Ani se nehni!" přikázal a Janni ho poslechl. „A teď dolu s těma hadrama, jak sem chtěl."

„Tohle je vážně směšné," sevřel Janni rty. „Kdybych něco ukradl, proč bych se ti vůbec přiznával, že jsem tam byl, když jsem se dozvěděl, kam máš namířeno?"

„Abys mě zmátl," odvětil s naprostou jistotou Kemes. „Takový chytráky já znám. Mluvíš jako kniha, celej život si proseděl ve škole a teďka si myslíš, že každýho vočuráš. Ale na mě si nepřídeš. Ty hadry dolu, nebo tě provrtam šipkou a pak tě prohledám tak jako tak."

Janni ještě chvíli váhal, ale Kemes vypadal neoblomně, takže nakonec povolil tkanici u pláště a u košile a začal se neochotně svlékat. Když mu oděv ležel u nohou, lovec kuší naznačil směr.

„K tomu stromu a ruce za záda."

Janni konečně pocítil cosi jako náznak odporu: „Přece mě nechceš svázat?!"

„Právě to chci," potvrdil mu Kemes své úmysly.

„Ani se mě nedotkneš!“ vzepřel se Janni.

Kemes udělal dva kroky směrem k němu a položil mu kuši pod bradu.

„Když teďka vystřelim,“ řekl, „lebka se ti rozletí na kusy a mozek bude stříkat všude kolem. Možná neumim mluvit tak dobře jako ty, ale zabíjet umim výborně.“

Janni mu vrátil pohled: „A já možná umím i dobře mluvit i víc než jen dobře zabíjet. Měl by sis dávat lepší pozor, s kým si začínáš.“

„Cha, štěně zkouší kousat,“ ušklíbl se Kemes a strčil do něj tak, že Janni chtě nechtě musel o krok ustoupit. Zády narazil do kmene určeného stromu. Kemes ho pevně přivázal a pak se vrhl k jeho věcem. Prošacoval je dokonale, dokonce rozpáral podšívku pláště i opasek a boty, ale nakonec jen zvedl hlavu a podezřívavě se na něj zahleděl.

„Kams to dal?“

„Třeba ti prostě jen nelžu a nic jsem nevzal,“ odpověděl Janni. „Teď bys mě snad konečně mohl rozvázat.“

„Ten šperk!“ vykřikl místo toho Kemes. „Že mě to nenapadlo hned, tys Marettě žádnou přísahu nesložil a šperk si ukradl! To ten sem tam měl vyzvednout. Musí to bejt ten pravej, její vlastní. Modrásci ho hledaj po celý zemi, sou jako sršni, že ho nenašli u krále.“

Vyskočil ze země od hromady oblečení a popadl Janniho za ruku. Ten ještě ucítil, jak rozepnul řetízek kolem zápěstí, a pak už jeho tělem projela nesnesitelná bolest. Bolest jako zlatý plamen. V jediném okamžiku stanul na hranici. Oheň uvnitř něj i vně ho sežehl, cítil, jak mu slézá pokožka a maso se škvíří, jak se drolí kosti. Jeho tělo se stalo potravou pro obrovský žár a hořelo v něm jako pochodeň. Plameny, plameny všude kolem…

Musel ztratit vědomí, protože když se probral, ležel na zemi zakrytý tenkou dekou. Hrdlo měl ochraptělé, takže zřejmě křičel bolestí, i když si to nepamatoval, a nad ním se skláněl Kemes, zjevně vyděšený.

„Vodpusť mi, vodpusť, vodpusť mi," drmolil a třesoucíma se rukama se mu pokoušel u rtů přidržet misku s vodou.

Jannimu se rychle vracely síly a paměť se vytrácela. Prožitá bolest se stala jen stínem. Posadil se a vzal si vodu. Měl žízeň, ale jinak se cítil dobře.

„Sem pitomec. Že mě máma nezabila, dyž sem se narodil!" pokračoval Kemes v sebemrskačství. „Sem vosel. Na co šáhnu, to podělám."

„Co se stalo?" přerušil ho Janni.

„To ta věc. Patří jen tobě, už nikdá ti to nezkusim sebrat. Maretta ti to dala a jen vona by si to mohla vzít zpátky."

Janni se podíval na šperk, který měl opět připevněný k zápěstí a dlani. Jantarová destička se leskla stejnou barvou jako oheň, který ho pohltil.

„Jenže, jak jsi říkal, Maretta je mrtvá," připomněl mu Janni a natáhl se pro svůj oděv. Kemes hned hbitě vyskočil a podal mu ho.

„Jó, to je," přikývl. „To vona možná jako myslela, že seš její nástupce, a tak ti to dala, aby tě vostatní poznali."

„Nástupce?" opakoval Janni. „Jestli opravdu měla na mysli tohle, tak jsem vážně vydařený nástupce. Vždyť i jméno jsem si musel ukrást, abych vůbec nějaké měl. Nemám nejmenší tušení, co bych měl dělat."

„Třeba si časem vzpomeneš," mínil Kemes. „Já s tebou zustanu a pomůžu ti, jak budu moct. Vona mě k tobě poslala, abych ti byl k ruce, a to já sakra budu!"

„Doufám, že lépe než před chvílí," neodpustil si Janni, zatímco si natahoval zničené boty.

„Vopravdu mi to vodpusť, ale chováš se docela divně…"

„To nejspíš lidé, co ztratili paměť, dělávají," podotkl Janni.

Kemes před ním stál tak zkroušeně, že se nakonec přece jen ustrnul.

„Tak co budeme dělat? Jak to tak vypadá, bez tvých služeb se neobejdu. S tím, co si pamatuji, nebo spíše nepamatuji, bych se mohl brzy dostat do problémů."

„No," rozjasnil se Kemes. „Asi bysme měli sejít do nížin a zjistit co a jak. Já se skovávám už dost dlouho, takže nemám ani šajna, jak daleko se Modrásci dostali a jaký poměry teď v zemi vládnou."

„Modrásci, to zní vážně roztomile," přerušil ho Janni. „Ale o kom to vlastně mluvíš?"

„Ty vopravdu nevíš ani, kdo sou Modrásci?" podivil se Kemes. „To je teda síla."

„To tedy je," přikývl Janni, kterému se přece jen trochu ulevilo, když pro svou prázdnou paměť našel aspoň nějakou oporu. *I když opora v podobě Kemese může být dost chatrná,* pomyslel si. *To Maretta nemohla poslat někoho jiného, když už byla tak velká vědma?*

„Modrásci tvrděj, že je vod vobyčejnejch lidí vodlišuje modrá krev, takže maj jako prej vládnout a všichni je musej poslouchat a ctít. To se nelíbilo Marettě. Vona si myslela, že lidi by jako měli ctít a poslouchat ty schopný a šikovný a slušný. Vono to vážně dává větší smysl než nějaká modrá krev," hájil Marettiny názory Kemes. „Tim spíš, že já sem pár Modrásků zabil a voni teda jako žádnou modrou krev nemaj, to mi můžeš věřit. Vona to Maretta taky nejspíš věděla, a proto jim tak šla po krku."

„A co přesně udělala?" zajímal se Janni.

„No, nejprv si založila školu," odpověděl Kemes. „To sem já eště ani nebyl na světě. Do tý školy mohl přijít každej, i Modrásci, a Maretta je tam učila a vybírala z nich ty, co podle ní měli víst zemi. Tam našla krále Korada a po něm i krále Willima. Čim dýl škola makala, tim víc žáků se dostávalo mezi lidi a pomáhalo jim a ukazovalo, že věci se daj dělat i jinak, než jak nařizujou Modrásci. A lidi pochopili, že bez Modrásků to pude líp."

„Takže se vzbouřili," pochopil Janni.

„Jo, ale to bylo asi deset let před tim, než sem se narodil. Moje máma, ta to zažila. Vyprávěla mi bezvadný historky. Třeba když se Modrásci bránili na Deštivý pláni, tak…"

„To mě zatím nezajímá, Kemesi," přerušil ho Janni. „To mi povíš později. Raději začni o tom, co bylo, když už jsi na světě byl."

„No jak chceš," Kemes se zatvářil dotčeně, „ale je to vopravdu dobrej příběh, jeden z nejlepčích, co sem kdy slyšel."

„O tom vůbec nepochybuji."

„Tak jo, nějakou dobu to šlapalo vopravdu dobře, asi nějakejch štyrycet let, ale Modrásci si to nenechali líbit a nakonec se dali dohromady se všelijakou tou spodinou, který se v novým zřízení moc nedařilo, a napadli krále Willima."

„A zvítězili?" podivil se Janni. „Modrá krev vyhrála nad schopnými a spravedlivými?"

„Posmíváš se?" Kemes okamžitě zrudl hněvem. „Počkali si a zaútočili, když Maretta onemocněla. Byla už stará, to jo, a věděla moc dobře, že umírá. Dala si mě zavolat a pověděla mi, že až umře, a to prej jako bude brzo, tak Modrásci zaprodaj duši ďáblovi a postaví se

Willimovi s peklem po pravici. A protože vona tu už nebude, aby ho chránila, Willim padne a s ním i říše, kterou vybudovala. Takoví jako ty se můžou klidně posmívat, ale já sem brečel, vopravdu sem brečel, když mi to povídala. Tak sem řval, jen když mi umřela máma, to jo."

„Tak se nezlob," omluvil se Janni. „Co se stalo pak?"

„To, co Maretta předpověděla. Vona umřela a v ten den Modrásci zaútočili, ale to sem se už hnal skovat do lesů, jak mi přikázala, abych mohl vo rovnodennosti najít tebe. Jen sem se doslech, že pobili všechny v Tolevě, to je město s jejíma školama, a že král Willim to prej taky už má za sebou, chudák. Vona mi Maretta povídala, že v tý hrobce jako najdu něco důležitýho, ale já sem si řikal, co nás teďka už může zachránit, že jo, když je to všechno tak jako tak v prdeli. Vona je mrtvá, král taky, všichni ze škol taky, tak k čemu nám bude sebelepčí zbraň, když už nemáme nikoho, kdo by ji pozvedl. Mě ani nenapadlo, že nejdu hledat věc, ale tebe."

Kemes se odmlčel a Janni mlčel taky. Vyprávění se mu vůbec nelíbilo. Podle něj sice stál na straně dobra, ale bohužel ne na straně vítězné. A i když si nic nepamatoval, tak už jen kvůli důvěře, s níž mu Maretta svěřila odznak své moci, po něm půjdou všichni nepřátelé široko daleko.

„Co teda uděláme?" připomněl se po chvíli Kemes.

„Nejdřív mi musíš dát rukavice," rozhodl se Janni. „Neudělám ze sebe chodící terč."

„Jasně," Kemes si ochotně stahoval vlastní rukavice, které byly Jannimu o dost větší. Lovec měl tlapy jako medvěd, kterého vystopoval a skolil.

„A pak se vydáme do nejbližšího města zjistit, jak si stojíme."

„Nejseš žádnej posera," zhodnotil Janniho úmysl Kemes, „to se mi líbí."

Spíš než co nejsem, potřebuji zjistit, co jsem, pomyslel si Janni. *Kdo jsem, jak jsem se přidal k Marettě, jaký byl náš vztah a co ode mě očekávala. Chci se dozvědět, jaký jsem člověk, a to se v lese nedozvím. Chci znát své jméno.*

Podobně jako se smrt skrývá pod přebujelým nánosem kypícího života, tak i šílenství se ukrývá pod nánosem normality. A jako je smrt stejně všudypřítomná jako život, je i šílenství stejně všudypřítomné jako normalita. Nachází se všude – za pozorným pohledem posluchače, v nenápadném gestu, za usmívající se tváří, pečlivě tajené a hlídané svými nositeli. Jen občas je tak silné, že se ten, kdo jím bývá nakažen, neubrání. Pak se nebožák zmítá v prachu se slinami na ústech, pojídá hmyz jako nejvybranější lahůdky nebo všem zarytě tvrdí, že ho poslali bohové a pouhým slovem může druhé povznést či zatratit. A ti druzí jen s rozpaky odvracejí tvář nebo se v sebeobraně posmívají, aby zahnali příšerný strach, že i je jednou jejich vlastní, pečlivě střežené šílenství přemůže.

Lela Arleovna:
Tři eseje o všudypřítomném – Šílenství

Kapitola 2.

Majo a Lela

Lele se v Zemíně nelíbilo, ale až příliš dobře věděla, že nemají na vybranou. Jako žena neměla nárok převzít rodový majetek a začít o sobě sama rozhodovat, dokud se nevdá. Až do dne sňatku toto právo příslušelo poručníkovi a byl to právě lord hrabě Zaq ze Zemíny – pokořitel Willimův a vítěz nad vzpourou, muž, který stál jen krok od trůnu, jemuž tuto roli její otec s posledním vydechnutím svěřil.

Prokletý Willim, pomyslela si, *stokrát prokletá stará čarodějnice Maretta.*

Kdyby Willim s tou plesnivou sůvou za zadkem znovu nedobyl a neobsadil naše panství, otec by byl doposud naživu a právem by seděl na zlatém trůně.

I když Maretta v době, kdy se jí konečně postavili, už byla na smrtelném loži, pořád ještě měla dost sil, aby svůj řád nedala zadarmo. Koberu Modrá krev dobývala třikrát, potřetí už po Marettině smrti, ale i když Zaq jejich hrabství osvobodil a vzbouřence zdecimované smrtí čarodějnice zahnal na útěk, Lelinu otci už nebylo pomoci. Zemřel na následky věznění.

„Má paní, jste očekávána," poklonil se před ní dveřník a ustoupil, aby mohla volně projít do Zaqovy pracovny.

„Pojď dál, děvče," Zaq se zvedl z křesla a šel jí naproti, aby ji uvítal, jakmile vstoupila. Nenáviděla, když jí říkal děvče, stavělo ji to do role děcka a jeho do role kmeta, z dvaceti let, které je dělilo, to dělalo padesát.

„Můj pane," mírně sklonila hlavu a úklonu jen naznačila. Byli tam sami dva, nehodlala hrát divadlo.

„Posaď se se mnou na chvíli u ohně, Lelo," velkoryse přehlédl její chování a nabídl jí rámě. „Musíme si promluvit o vážných věcech."

„Jak si přejete, můj pane," přikývla a dovolila mu, aby ji usadil a nalil jí do sklenice víno, které zředil třemi čtvrtinami vody.

Sám si sedl naproti ní a složil si ruce v klíně. V létě mu bylo čtyřicet, ale věk na něm skoro nebyl znát. Byl to pohledný muž, dobře stavěný, s hustými, stále ještě černými vlasy a pěknými rysy v obličeji. Přesto na něm Lelu něco odpuzovalo. Snad bledé a studené modré oči, snad tvrdá vráska kolem rtů. Přestože se k ní vždy choval zdvořile a laskavě, jeho společnost nevyhledávala.

„Právě jsem hovořil s lékaři," začal hrabě a Lele se ulevilo, že v hovoru nepůjde o ni, ale o Maja. „Jeho stav… nelze očekávat žádné zlepšení."

„Ale to není možné, něco mu musí pomoct," neovládla se.

„Lelo," oslovil ji hrabě přehnaně laskavě a Lele přejel po zádech mráz. „Byl jsem u toho, když moji muži otevřeli Willimovy kobky. Věř mi, máš štěstí, žes tam v tu chvíli nebyla. Tvého otce a bratra museli hrozně mučit, je div, že Majo také nezemřel."

Hrabě se odmlčel a pak dodal: „Neměla by ses upínat k tomu, že se jeho stav někdy zlepší. Proto jsem tě také požádal, abys dnes přišla. Pro samé starosti jsem to přehlédl, ale už nejsi dítě, Lelo."

Spíš jsi to přehlédl proto, že tě ženy nezajímají, že žádnou nedokážeš uspokojit, pomyslela si Lela, ale mlčela. Říkalo se, že hrabě je eunuch, že prý před dvěma lety málem nepřežil blíže neurčené zranění, které ho připravilo o mužství.

„Jsi dospělá a neměla by ses vázat na nemocného bratra, měla by sis založit vlastní rodinu," dokončil hrabě a v Lele se zastavil dech.

„Vybral jste mi manžela?" dostala ze sebe jen s obtížemi a přitom se horečně snažila vybavit si jeho přátele. Který z nich by o ni mohl mít zájem.

„Svým způsobem ano," souhlasil.

„Co tím chcete říct?"

„Co si myslíš o Oberovci?" přeskočil hrabě náhle na jiné téma.

„Ten darebák si zaslouží tvrdý trest za to, že se zmocnil trůnu, který po právu patří mému rodu!" zvolala. „Je to do nebe volající troufalost. Kdyby můj bratr byl při smyslech, zabil by toho hada!"

„Ano, je velké neštěstí, že tvůj bratr nevládne svou myslí," přikývl hrabě. „Ale on není jediný královského rodu."

„Jistě, ještě jsem tu já, ale jsem žena, takže bez práva na trůn, stejně jako mé děti a děti jejich dětí," odpověděla.

„A pak jsem tu já," doplnil ji Zaq. „I já pocházím ze starobylého rodu, byť ne tak blízkého trůnu, jako je ten tvůj. Navíc právě já jsem dostihl a odpravil Willima. Kdyby nebylo Oberovce, který intrikoval za mými zády, nikdo by se mi neodvážil upřít nárok na trůn. Jenže já považoval za nutné nejprve zabezpečit zemi, a tak jsem teď zde a on v Effile."

To se mu nedá upřít, pomyslela si Lela. Zaq nebyl zbabělec a všichni to o něm věděli. Nope Oberovec však

uměl lépe intrikovat a svým nepřátelům posílal jed či vraha s dýkou. Když se Zaq dostal k Effile, jeho stoupenci už povětšinou záhadným způsobem zemřeli a Nope měl na hlavě Willimovu korunu.

„Chci, aby ses za mě provdala."

Tentokrát Lela nedokázala své pocity skrýt.

„Nikdy!"

„Proč ne?" zeptal se Zaq chladně.

Lela krátce zaváhala, nechtěla otevřeně přiznat, že se jí hnusí, tak se uchýlila k jinému důvodu: „Jak by komukoli mohl být prospěšný vztah, který zůstane neplodný?"

Hrabě na ni dlouho bezvýrazně hleděl.

„Jen opakuji, co se povídá, můj pane," dostala ze sebe pod tíhou toho pohledu. „Nechtěla jsem se vás dotknout."

K její nesmírné úlevě se uvolnil a jeho rty znovu opanoval úsměv.

„Lelo, přede mnou nemusíš předstírat nezkušenost. Oba přece víme, že nejen manžel může se svou ženou zplodit děti. Jako má budoucí žena snad máš právo vědět, že co se povídá, je pravda, ale tím spíš by to byl vztah výhodný pro nás oba. Já ti dám volnost, jakou bys s jiným manželem nepoznala, budeš si moct života užívat plnými doušky, a ty na oplátku zachováš diskrétnost a do roka počneš. To je moje nabídka. Vezmeš si mě?"

„Ale já nemám nikoho, kdo by…" pokusila se protestovat.

„Mám ti je vyjmenovat?" přerušil ji. „Všechny ty mladíky, ke kterým jsi v minulých měsících nezůstala chladná?"

„Špehoval jste mě?"

„Jsem tvůj poručník," odpověděl prostě. „A kromě toho, jak už jsem říkal, žij si svůj život, jak chceš. Zvaž to.

Oba máme pocit, že trůn patří našemu rodu, a ne Oberovcům. Naše společné dítě, pokud je správně podpoříme, na trůn dosáhne. Se mnou a s tebou jako poručníky."

Lela váhala. V tomhle podání to znělo rozumně. Vlastně ještě před hodinou by ji ani nenapadlo doufat, že dostane tak dobrou nabídku. Bude mít manžela i svobodu, trůn se vrátí jejímu rodu.

„Souhlasím," řekla.

„Pak nechám obřad nachystat na den rovnodennosti," přikývl.

Vzala to jako svolení k odchodu. Hlavou se jí honilo tisíc myšlenek najednou. Cítila obavy, ale i úlevu. Očekávání i předtuchu. Potřebovala si o tom s někým promluvit. Rozebrat to. Potřebovala slyšet, že to bylo správné rozhodnutí. Její kroky se samy od sebe stočily k bratrovým komnatám.

Teprve když stanula před Majovými dveřmi, uvědomila si, že tady bude hledat vodu na poušti. Přesto se však nevrátila, ale lehce zaťukala.

„Dál," ozval se zevnitř jeho hlas.

Otevřela a vešla.

Seděl na divanu pod oknem a na sobě měl jen kalhoty a přes ramena přehozenou tenkou deku. Mohla tak dobře vidět šrámy na jeho hrudi a pažích.

„Co se ti stalo?" hlesla.

„Démony z mysli vašeho bratra, má paní, je nutno vyhnat silou, když nepomohlo zaříkání ani léky," odpověděl někdo za jejími zády.

Prudce se otočila. Za ní stál muž v lékařském rouchu a na zemi u jeho nohou ležela hromada zkrvavených prutů.

„To je šarlatánství! Jak jste se opovážil!" vykřikla. „Za tohle budete viset!"

„Jenže on má nejspíš pravdu, Lelo," zasáhl k jejímu nesmírnému údivu Majo. Zvedl se a položil jí dlaň na předloktí. „Jsem zpátky."

„Bohové," hlesla a podívala se mu do očí. Ty byly opravdu čisté, přízračný lesk šílenství zmizel. „Je to pravda? Může to být pravda?"

Majo ji k sobě přitáhl a objal ji: „Vydržím všechno, jen abych zůstal s tebou."

„Vrátím se zítra a promluvíme si, můj pane," oslovil ho lékař a pak za sebou s úklonou zavřel dveře.

„Pojď si na chvíli sednout, Lelo," odtáhl se od ní Majo. „Rozum se mi sice vrátil, ale jinak se cítím bídně."

„Jistě," přikývla a pomohla mu zpět na divan. „Pamatuješ si něco?"

„Všechno," odpověděl temně.

„Nebesa tedy nejsou milosrdná," zamumlala.

„Ne, to nejsou. Nebyla milosrdná k otci ani ke mně," řekl Majo a Lela polekaně sledovala, jak se jeho tvář spolu s těmi slovy mění ve vyděšenou masku. Očima náhle začal těkat po místnosti, jak hledal nějaký únik, hlas se mu zachvěl a mezi slovy dělal dlouhé odmlky, jako by mluvit chtěl, a zároveň nemohl.

„Nevzpomínej na to," pokusila se ho zarazit, když si uvědomila, že vzpomínky přivolávají zpět jeho šílenství, ale nenechal se.

„Ne, mlč!" přitiskl jí surově ruku na ústa. „Musíš mě teď poslouchat, dobře mě poslouchat a pamatovat si to. Musíš si to pamatovat!"

Přikývla, ale srdce jí bilo jako o závod. Hledala u něj porozumění, a on jí nabízel jen další strach. Bála se ho, protože i teď byl při smyslech jen zdánlivě. Bylo to klamné vítězství.

„Tak dobře, dobře," dýchal mělce a přerývaně. „Ne-

smíš nikdy zapomenout na to, že trůn je náš, Arleovci patří do Effily, ne pod Zaqovu ochranu do Zemíny. Už mám plán, Nope bude litovat, že sáhl na naše dědictví."

Majo se zasmál, neupřímně a falešně, až z toho Lele do očí vstoupily slzy.

„Neřvi," napomenul ji nevlídně. „Ještě máme naději. Kdekdo se spoléhá na to, že po tom, co se mnou prováděla ta stará čarodějnice, se už nikdy nevzpamatuju, ale jak vidíš, už je to dobrý."

Nebylo to dobré, bylo to jen horší. Lela už si pomalu zvykala na to, že Majo na své jméno slyší zřídkakdy, protože se vydává za nového boha Najina – boha spravedlivého hněvu, že na lidi kolem sebe sesílá kletby, vaří nechutné lektvary, místo písma používá nesrozumitelné čmáranice, které vydává za tajný jazyk, přístupný jen nejzasvěcenějším, ba dokonce i krade a hájí se tvrzením, že všechen světský majetek mu patří právem a každý by měl penězi a cennostmi podporovat jeho snažení. Dnešek jí ale znovu bolestně připomněl, co v bratrovi ztratila. Netušila, co mu Maretta provedla, ale ta věc mu zatemnila smysly a vzala rozum zřejmě už navždy. Nebylo mu pomoci. Hlasitě vzlykala i přes tvrdou dlaň, která pláč tlumila.

„Nebreč, Lelo, zatraceně, neřvi, nechtěl jsem tě vyděsit," omluvil se neochotně a konečně ji pustil.

„Copak se neposloucháš, Majo," hlesla. „Jsi nemocný, i v tuhle chvíli mluvíš z cesty. Zítra, možná už dnes v noci, tu opět nebudeš. Je jedno, jaký máš plán. Tyhle krátké chvíle příčetnosti v moři šílenství nám stejně nedávají naději, že by se uskutečnil. Přišla jsem ti říct, že jsem to vyřešila za nás za oba. Provdám se za Zaqa."

Hleděl na ni jako opařený: „To neuděláš."

„Nejenže to udělám, Majo, ale udělám to ráda. Spojíme-li sňatkem jeho a náš rod, nebude se nám Nope moct postavit."

„Odejdeme," rozhodl se. „Odejdeme hned."

„Podívej," promluvila na něj, jak nejklidněji to šlo. „Možná ti to bití trochu pomohlo, ale sám nevíš, co bude za hodinu. Dokážeš si představit, jaké by to bylo toulat se se šíleným bratrem zemí, kterou zmítá vzpoura? Jak chceš, abych nás živila? Copak nevíš, jak bych skončila?"

„Mrzí mě to," řekl po hodně dlouhé chvíli těžce. „Přál bych si, aby sis ho nebrala. Chtěl bych tu být pro tebe. Kdybych jen věděl, jak to zastavit. Dívám se na to, na všechny ty věci, které vyvádím, a strašně se stydím. Nemám ale žádnou sílu, neovládám se."

„Třeba tohle bude cesta," sotva znatelně pokývla k prutům na zemi.

„Třeba ano, ale já tomu nevěřím," potřásl hlavou. „A není to proto, že se takové cesty bojím. Každá je dobrá, abych si zachránil zdravý rozum. Bojím se ale, že Marettiny čáry jsou příliš silné a dokážu je přemoct jen přechodně. Ještě když jsi vcházela do dveří, myslel jsem si, že jsem vyhrál, ale teď… Už moc dlouho tu s tebou nebudu, Lelo. Vrací se, vidím ji, jak se vrací…"

Zasténal a sevřel si hlavu v dlaních: „Jde ke mně. Vidíš ji taky?"

„Ne, Majo, nevidím," řekla. „To je jen zlá vzpomínka. Nesmíš na to zapomínat, není to skutečnost, je to jen vzpomínka, už se to stalo."

„Tak proč je tady?!" křikl na ni.

„Bude dobře, věř mi," přitáhla si jeho hlavu na prsa a on se nevzpíral. Položil si hlavu na její rameno a celý se chvěl. Lela cítila, jak látka jejích šatů vlhne od jeho slzí. Hladila ho po tmavých vlasech a sama by se znovu

rozplakala, když zrovna jeho viděla tak slabého. „Bude dobře, Majo.“

Zůstala s ním, dokud neusnul. Pak ho opatrně položila na divan, přikryla ho ještě jednou dekou a tiše odešla. Tušila, že zítra už opět bude mluvit s Najinem.

Ještě jedna věc je stejně všudypřítomná jako smrt nebo šílenství a stejně jako ony se skrývá pod maskou – nejistota. Jako strach lidí ze smrti tiší radost ze života, jako se šílenství schovává pod zdáním normality, tak nejistotu lidé odhánějí lpěním na jistotách. A všechny ty věci spolu souvisejí ještě jedním způsobem, který odvěký lidský děs z nich jen násobí. Ztráta jistot vábí šílenství a šílený člověk si snáze sáhne na život. To proto si každý tak hýčká své jistoty – zítra ráno vstanu a podojím krávy, pozítří bude v hospodě hrát kapela a já si na sebe vezmu nové šaty, v neděli obětujeme bohům a k obědu žena upeče husu, již vykrmila. Krásné malé jistoty. Ale i přijít o malé jistoty může být těžké. Ráno vstanu a najdu krávy pošlé na mor, hospoda vyhoří a husu i se zbytkem domácího zvířectva zrekvíruje zásobovací oddíl armády, která po kopcích honí Willimovy stoupence. A co teprve když člověk přijde o ty velké jistoty. Ztratí své jméno, rodinu, domov…

Lela Arleovna:
Tři eseje o všudypřítomném – Nejistota

Kapitola 3.

Tvář v zrcadle

První větší město, na které s Kemesem narazili, se jmenovalo Wiste a leželo ukryté uprostřed hluboké zeleně lesů, v nichž Janni procitl a kde se Kemes ukrýval, na břehu Rajčího jezera. Janni se cítil nesvůj, když kolem něj náhle bylo tolik neznámých lidí. Měl pocit, že ho všichni sledují, a i když doposud nepromluvil, že nějakým záhadným způsobem znají jeho tajemství a za jeho zády si šeptají: *Představte si, že ten kluk neví, kdo je.*

Kemes vedle něj si vyšlapoval pevným sebejistým krokem a Janni se snažil zahnat nepříjemné myšlenky. Stráže v bráně ho přinutí sundat si rukavice a uvidí Marettin šperk. Odvedou ho do vězení a na mučidlech se z něj budou snažit dostat, kdo je, odkud přišel a jaké má úmysly. Budou chtít znát podrobnosti spiknutí vůči Modré krvi.

Abych si pomalu začal něco vymýšlet, napadlo ho nevesele. Jak rád by si tu věc z ruky sundal, ale jen na to pomyslel, udělalo se mu zle. Začínal pochybovat, že za to můžou jen jeho ztracené vzpomínky, spíš si říkal, že čarodějnice Maretta na šperk vložila nějaké kouzlo, které mu brání se ho zbavit. *Asi už to před smrtí neměla v hlavě úplně v pořádku,* myslel si rozladěně, *jinak by jí došlo, že s tímhle na ruce se moc daleko nedostanu.*

„Co je?“ zahučel vedle něj Kemes. „Seš ňákej bledej.“

„To už se stává lidem, kteří podstatnou část života strávili zaživa pohřbení," odsekl.

„No jo," povzdechl si Kemes. „Taky pro mě mohla mít něco lepčího na práci, vrána jedna."

Blížili se k bráně a Jannimu se stále méně chtělo dovnitř, ačkoli kdyby se otočil teď, nejspíš by vzbudil podezření. Ani k bohům se modlit nedokázal.

„Co když nás budou chtít prohledat?" zeptal se.

„No, muj nápad to nebyl jít sem," zavrčel Kemes. „Ale esli na to dojde, tak jim podříznu krk a zdrhnem."

Kemes strážným pokývl na pozdrav a zaplatil za vstup. Muži pozdrav opětovali, přijali peníze a nechali je bez jediného slova projít.

„V pohodě, ne?" zazubil se Kemes. „Žes ale byl podělanej strachy, co?"

„O tom si nech zdát," odvětil Janni pohrdavě. „Možná jen podle sebe soudíš mě."

„Ty fakane!" Kemes se po něm ohnal, ale Janni uhnul. „Si myslíš, že dyž sem se neučil jako ty, nedojde mi urážka?!"

„Začal sis," mínil Janni. „A neměl bys mě bít. Uvědom si, žes jí slíbil, že na mě dáš pozor. Udělal bys pro ni přece, cos jí na očích viděl."

„Jo, ale vona mi to tak vlastně neřekla. Řekla, že až tě najdu, budu vědět, co s tebou," připomněl mu Kemes rozvážným tónem. „Já si náhodou myslim, že tim jako myslela, že tě mám trochu vychovat."

„Jenže na myšlení jsem tu já," pousmál se Janni. „Kolik ti zbylo peněz? Bude to stačit na nocleh?"

„Ani náhodou," potřásl Kemes hlavou. „Jenže já na rozdíl vod tebe za nocleh platit nemusim. Kousek vodtud totiž bydlí krásná Nel. Ty se zařiď, jak si to vymyslíš, dyž už tu seš vod toho myšlení."

Lovec se k němu otočil zády a kráčel pryč. Janni ho několika kroky dohnal.

„To nemyslíš vážně!“

„Proč ne?“ pokrčil Kemes rameny. „Sejdem se zejtra u brány. Ty zjistíš, co potřebuješ vědět, a já se potěším s Nel. Tak vo co de?“

„Proč ne?“ opakoval Janni. „Protože tu nikoho neznám, nemám žádné peníze, a dokonce ani nevím, jak se jmenuji.“

„Janni Zlatý plamen,“ řekl Kemes vážně.

„Ty na můj účet vtipkuješ?“ pochopil Janni.

„Jo,“ přikývl rozradostněně Kemes. „Dobrý, ne?“

„No to jsem se tedy pobavil,“ vydechl užasle Janni. „Tak kde bydlí ta tvá krásná Nel?“

„Tady za rohem,“ ukázal Kemes. „A její otec sice neštudoval v Marettinejch školách, ale poslal tam kluka a sám je učitel. Určitě bude něco vědět.“

Nel bydlela spíše v domku než v domě a Kemese uvítala hodně vlažně. Když před ní ale rozložil kožešinu z horského medvěda, tvář jí rozjasnil úsměv, donesla jim oběma plný talíř polévky a brzy už s Kemesem tokali jako tetřevi. Janni je otráveně pozoroval, dokud neodešli do Nelina pokoje. Pak osaměl.

Domácnost to byla prostá, až na pár knih nikde žádné cennosti. Nelin otec byl zrovna za nějakým studentem. Janni se přisunul blíž k ohni, přitáhl si kolena k tělu, položil si na ně hlavu a hleděl do plamenů. Zlatistá barva ohně ho laskala jako staré vrásčité ruce, vysušené věkem do podoby hebkého pergamenu.

Ze zamyšlení ho vytrhlo prásknutí dveří. Otočil se a u dveří spatřil asi čtyřicetiletého muže s vakem v ruce.

„Co jsi zač?“ zeptal se příchozí. „A co pohledáváš v mém domě?“

„Ty jsi Olek, Nelin otec?“

„To jsem.“

„Jmenuji se Janni,“ vstal a podal Olekovi ruku. Muž ji neochotně sevřel ve své pravici. „Přivedl mě sem Kemes Lovec, prý ho dobře znáš.“

„Už zase mi leze za Nel?“ otázal se unaveně Olek. „Přivede to děvče jen do neštěstí. No nic. Nabídla ti Nel aspoň něco k jídlu?“

„Ano, vaří moc dobře,“ usmál se Janni a šel si s ním sednout opět ke stolu, kam si učitel donesl večeři.

„To je pravda,“ povzdychl si muž. „A taky je pravda, že teď, když už se její bratr Gabbi nevrátí z Tolevy, nejspíš stejně žádného lepšího nápadníka nenajde. Je moc pěkná, ta moje Nel, a asi bude lepší, když bude nosit Kemesova parchanta, než aby skončila na hradě v ložnici mladého Jareka. Ten lump nenechá na pokoji žádnou sukni a ze všeho nejraději ženy bije. Za těhotnou se ale ani neohlédne.“

„Jarek je syn hraběte?“ ujistil se Janni.

„Tak tak. Panují tu teď nové pořádky. Ale já si nestěžuju, tak to neber, jen říkám, co je pravda, doba se změnila, ale ne k horšímu, jistě ne k horšímu,“ zabručel si muž spíše jen pro sebe.

„Přede mnou si nemusíš dávat pozor na jazyk,“ pochopil Janni a stáhl si z ruky Kemesovu rukavici. V matném světle se zatřpytila jantarová destička.

Olek ho chytil za ruku a pevně ji sevřel.

„Nebesa jsou milosrdná, hned zítra jim obětuji,“ vydechl. „Jak jsi jim unikl? Dostal se odtamtud pryč ještě někdo? Slyšel jsi o mém synovi?“

„Ne, je mi líto,“ odpověděl Janni a nešťastně sledoval, jak se naděje z Olekovy tváře vytrácí. Proto dodal: „Možná jsem i něco viděl, Oleku, možná jsem něco za-

slechl, ale dokud se mi nevrátí paměť, nemám ti co říct. Nechci lhát. I jméno, které teď nosím, jsem si musel vypůjčit. Spíš se sám od tebe potřebuji dozvědět, co se kolem děje, než že bych tě mohl o něčem zpravit."

„Co se kolem děje," povzdechl si Olek. „Jen samá hrůza a neštěstí. Vůbec nechápu, jak to nebesa mohla dopustit."

Zvedl se a z poličky sundal láhev s pálenkou. Vše říkajícím gestem Jannimu nabídl a ten přikývl. Když do sebe obrátili první pohár, Olek rozvážně pokračoval.

„Novým králem byl před šesti měsíci v Effile korunován Nope Oberovec, kterému se teď neřekne jinak než Nope Oberu tě. Těžko říct, jestli je to horší nebo lepší, než kdyby byl korunován Hartan Arleovec z Kobery. I když Arleovci pocházejí z královského rodu, který kdysi Maretta nahradila Koradem, prvním králem, jehož zemi sama vybrala, těžko věřit tomu, že by se chovali jinak než jejich předchůdci. A ti se, jak asi víš, proslavili narážením na kůl. Willimovi věrní se po Marettině a králově smrti a masakru v Tolevě rozprchli po celé zemi. Skrývají se po skupinách v lesích a škodí, jak můžou, ale obyčejným lidem to většinou přináší jen trápení. Pekelní jezdci se totiž neštítí ničeho, aby je našli. Doba není klidná ani příznivá pro jakékoli plány do budoucna."

„Pekelní jezdci?" zeptal se Janni. „Co jsou zač?"

„Povídá se ledacos, ale jsou to jen báchorky pro nevzdělané," odpověděl Olek. „Prý jsou to démoni pozvaní z pekla, aby Modré krvi zajistili vítězství. Taky prý nemrtví přivolaní z hrobů, kteří pasou po krvi a lidském mase. Dokonce jsem slyšel, že jde o Marettiny žáky z Tolevy, které mučením změnili ve zrůdy bez svědomí a soucitu."

„A skutečnost?"

„Lidi," pokrčil rameny učitel a nalil oběma další pohár. „Podle mě jsou to lidi jako ty nebo já, jen děsivě oblečení, s maskami na tvářích a zlou pověstí."

„Takže není důvod se jich bát."

„Naopak, mladíku," pozvedl Olek výstražně prst, „a to tě Maretta měla naučit. Nic není tak zlovolné a vynalézavé jako člověk, rozhodne-li se takovým být."

Janni při té výtce sklopil oči.

„Stejně jako nemůže být nic laskavější a vynalézavější v dobru než člověk, což dokázali Marettini žáci v uplynulých padesáti letech," dodal Olek o něco mírněji. „Když se však vrátím k původní otázce, doba je zlá, ale bude zřejmě ještě hůř."

„Proč?"

„Po Hartanovi z Kobery totiž zůstaly dvě živé děti – syn a dcera. Syn je šílený a dcera nemá žádné dědické právo na trůn, ale…" Olek se významně odmlčel. „Jejich poručníkem byl ustanoven Zaq ze Zemíny – hrabě, který porazil Willima. Je to velitel, za nímž stojí Pekelní jezdci, a před měsícem se oženil právě s Hartanovou dcerou Lelou. Modrá krev baží jen po moci a bohatství, nikdy se nezmění. Zaq a Nope si půjdou po krku, to mi věř. Už se to chystá. Je to jen otázka času."

Janni mlčel. Věřil mu. A nejen to. Říkal si, že Maretta, byla-li opravdu tak velká vědma, jistě předvídala, co se stane. Jak stárla a ubývalo jí sil, Modrá krev stále častěji útočila ještě za jejího života. Když nakonec velmi vážně onemocněla a vzpoura po padesáti letech klidu vypukla naplno, musela vědět, že jakmile zemře a nebude už Willima podporovat svou magií, král se neudrží a vše se navrátí ke starým pořádkům. Musela mít nějaký plán. Určitě ho měla a on ho znal, měl ho někde v paměti, když mu svěřila svůj nejcennější šperk.

„Kemes mě měl probudit o rovnodennosti, ale raději lovil medvěda pro Nel," pronesl a teprve v tu chvíli si uvědomil, že uvažuje nahlas. Pohlédl na Oleka, jako by mu mohl pomoct. „Maretta by přece nevložila osud země do rukou někoho, kdo při první příležitosti na všechno zapomene. Kdyby Kemes přišel včas, neztratil bych paměť a věděli bychom, co dělat. Maretta určitě předpokládala, že se hrabě Zaq postaví proti jakémukoli novému králi, a když se dva perou…"

Znovu se odmlčel a usilovně pátral v paměti, ale nalézal jen prázdnotu. Před jeho probuzením nebylo nic. Přesné údaje, po nichž tolik toužil, nahrazovala jen nejistá tušení.

„Já si myslím…" pokusil se znovu promluvit, aby to dávalo nějaký smysl. „Já vím… musím vědět… Myslím, že jsem znal její plán. Možná ho pořád znám, jen nevím, jak si vzpomenout."

Co budu dělat? pomyslel si polekaně. *Jestli je to pravda, co jen budu dělat?*

A proč bych vůbec něco dělat měl? napadlo ho vzápětí. *Kdo mě může donutit, abych se jako blázen vrhl do událostí, kterým nejenže pořádně nerozumím, ale které se mě hlavně ani v nejmenším netýkají. Možná je Modrá krev horší, než byl Willim, ale mně osobně nic neudělali a Willima ani Marettu neznám.*

„Jestli je to opravdu tak, měl bys nejspíš odjet buď do Zemíny, nebo do Effily," řekl zatím zamyšleně Olek.

„Proč?"

„Potřebuješ se přesně dozvědět, co se chystá, a až si vzpomeneš, nebudeš už muset ztrácet čas sháněním podrobných zpráv," mínil Olek.

„A pokud si nevzpomenu?" nadhodil Janni. „Tak mě pověsí a ani nebudu pořádně vědět proč. Ba co hůř, nebudu ani vědět, koho to vlastně věší."